

UZASADNIENIE

W oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W nocy z 24 na 25 kwietnia 2016 r. funkcjonariusze Policji K. M. oraz D. K. pełnili służbę patrolową na terenie podległym KMP S.

Ok. godz. 00:05 z polecenia dyżurnego udali się na ul. (...) w S., gdzie kierujący pojazdem M. (...) o nr rej. (...) miał znajdować się w stanie nietrzeźwości. Dyżurny informację taką uzyskał bowiem od jednego z taksówkarzy obserwujących oskarżonego.

Po przybyciu na miejsce funkcjonariusze nie zastali kierującego, objęli jednak pojazd obserwacją.

Po chwili do pojazdu podszedł oskarżony T. P.. Uruchomił silnik i ruszył ul. (...) w stronę ul. (...), gdzie zaparkował samochód. Wsiadł z pojazdu i został zatrzymany przez policjantów. Jego zachowanie, zwłaszcza chwiejny krok i brak możliwości utrzymania równowagi wskazywały, że znajduje się w stanie nietrzeźwości.

dowód: notatka urzędowa k. 1; zeznania świadka D. K. k. 13v, 101; zeznania świadka K. M. k. 10v-11, 105; powiadomienie k. 6; częściowo wyjaśnienia oskarżonego k. 24, 47-48

W zaistniałej sytuacji oskarżonego przewieziono do KMP S. celem przeprowadzenia badania trzeźwości. Jego samochód został zaś odholowany na parking strzeżony. Oskarżony odmówił jednak poddaniu się badaniu. Z uwagi na powyższe został przewieziony do Stacji Pogotowia Ratunkowego w S. celem przeprowadzenia badania krwi. Przeprowadzone badanie krwi pobranej od T. P. potwierdziło obecność alkoholu etylowego w ilości 2,52 promila.

dowód: notatka urzędowa k. 1; zlecenie pobrania materiału krwi k. 6; protokół pobrania krwi k. 35; protokół badania krwi k 7; opinia k. 36; dyspozycja usunięcia pojazdu k. 8; protokół zatrzymania k. 2-3; zeznania świadka K. M. k. 10v-11, 105; zeznania świadka D. K. k. 13v, 101

Po zwolnieniu oskarżonego o godz. 07: 20 stężenie alkoholu w wydychanym powietrzu wynosiło 0,57 mg/l.

dowód: protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym k. 16

W toku postępowania przygotowawczego, podczas przesłuchania w KMP S. oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że w dniu zdarzenia został poproszony przez swoją konkubinę o przeparkowanie samochodu. Podkreślił, że wbrew twierdzeniom policjantów nie zataczał się. Zaznaczył, że nie był świadomy tego, że ma w sobie tyle alkoholu. Wskazał, że w dniu zdarzenia nie spożywał alkoholu albowiem alkohol spożywał dnia poprzedniego podczas pobytu na balu charytatywnym i przez cały dzień już nic nie pił dlatego nie spodziewał się, że może mieć w sobie jeszcze jakieś promile. Wyjaśnił, że wsiadł do samochodu, odpalił silnik i powoli ruszył w celu zaparkowania go na wolnej kopcercie. Przejechał kilkaset metrów i na ul. (...) został zatrzymany przez patrol policji. Podkreślił, że nie spowodował żadnego zagrożenia gdyż w chwili zdarzenia nie było żadnego ruchu pojazdów, przy tym jechał bardzo powoli. Oświadczył, że nie był świadomy tego, że znajduje się jeszcze pod wpływem alkoholu. Wskazał, że żałuje tego co się stało. Zaznaczył, że gdyby miał wiedzę co do tego, że znajduje się jeszcze pod wpływem alkoholu, nie wsiadłby do samochodu. Zaznaczył, że nigdy nie był karany za takie przestępstwa.

vide: wyjaśnienia oskarżonego k.24

W toku przesłuchania przed Prokuratorem oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Podtrzymał wcześniej złożone przez siebie zeznania oraz odmówił składania dalszych wyjaśnień.

vide: wyjaśnienia oskarżonego k.47-48

Przed Sądem oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Zaznaczył, że taka sytuacja zdarzyła mu się pierwszy raz w życiu. Zaznaczył, że poprzedniego dnia przed zdarzeniem konsumował alkohol na balu charytatywnym i nie miał świadomości, że ten alkohol będzie jeszcze na niego oddziaływał. Zapewnił, że gdyby miał taką świadomość to nigdy nie wsiadłby za kierownicę. Przepraszył za zaistniałą sytuację żałując, że w ogóle miała miejsce.

Vide: wyjaśnienia oskarżonego k. 101

Oskarżony nie był dotychczas karany sądownie

Dowód: dane o karalności k.29, 98

Sąd zważył, co następuje:

Wina oskarżonego, co do popełnienia przypisanego mu czynu nie budziła wątpliwości. Ustaleń w tym zakresie Sąd dokonał w oparciu o wiarygodny materiał dowodowy zgromadzony w sprawie.

Wyjaśnienia oskarżonego Sąd uznał za wiarygodne jedynie w części. Miarodajne w ocenie Sądu były przede wszystkim te wyjaśnienia T. P., w których przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wskazał, że chciał przeparkować samochód. W tym zakresie jego relacja pokrywa się z zeznaniami policjantów przeprowadzających interwencję, a zatem zasługuje na miano wiarygodnej. Sąd odmówił jednak wiary tym twierdzeniom oskarżonego, w których wskazywał, że nie spożywał alkoholu w dniu zdarzenia, nie zataczał się i nie miał świadomości, że znajduje się w stanie nietrzeźwości. W ocenie Sądu twierdzenia oskarżonego pozostają niewiarygodne przede wszystkim w świetle wyników badań krwi pobranej od oskarżonego oraz doświadczeń życiowych. Stężenie alkoholu jakie ujawniono u oskarżonego było bowiem znaczne i wynosiło 2,52 ‰. Trudno dać zatem wiarę że tak wysokie stężenie utrzymało się w organizmie oskarżonego przez okres kilkunastu godzin. Co istotne po upływie 5 godzin od przeprowadzenia badania stężenie to wynosiło ok. 1,9 ‰. ($0,57 \text{ mg/dm}^3 \times 2,1\% \text{ gdyż } 1 \text{ dm}^3 = 2,1 \%$). Trudno zatem przyjąć za wiarygodne twierdzenia oskarżonego, że po upływie całego dnia i połowy nocy w jego organizmie nadal utrzymywało się tak wysokie stężenie alkoholu. Istotne znaczenie mają tu także zeznania funkcjonariuszy Policji, którzy wskazywali, że oskarżony po wyjściu z samochodu miał problemy z utrzymaniem równowagi i jedynie szybka interwencja jednego z nich uchroniła go przed upadkiem. Jego zachowanie wzbudziło wątpliwości także bezstronnego obserwatora, który widząc w jakim stanie wsiada do pojazdu, o fakcie tym zawiadomił Policję. Powyższe w ocenie Sądu dyskwalifikuje twierdzenia oskarżonego, który wskazywał, że alkohol spożywał poprzedniego dnia na balu charytatywnym i nie pił go w ciągu całego dnia aż do chwili zatrzymania. Taka postawa w ocenie Sądu jest wyrazem przyjętej przez oskarżonego linii obrony zmierzającej do uniknięcia odpowiedzialności karnej za popełniony czyn. W tym zakresie wyjaśnieniom oskarżonego Sąd odmówił zatem wiary.

Sąd oparł się na zeznaniach świadka D. K., który w inkryminowanym czasie podejmował interwencję w stosunku do oskarżonego. Świadek ten jako funkcjonariusz Policji w ramach obowiązków służbowych podjął określone czynności wobec oskarżonego, a także w ramach tych czynności ujawnił stan jego nietrzeźwości. W sposób wnikliwy i precyzyjny opisał przebieg zdarzenia, moment i okoliczności zatrzymania T. P., a także czynności podejmowane po jego zatrzymaniu. Na ich podstawie Sąd ustalił, przyczynę interwencji, sposób zachowania oskarżonego, a zwłaszcza fakt, że oskarżony miał problemy z utrzymaniem równowagi i poruszał się chwiejnym krokiem. W oparciu o przedmiotowe zeznania Sąd ustalił również przebieg czynności podejmowanych przez funkcjonariuszy oraz ich wynik w postaci ujawnionego stanu nietrzeźwości oskarżonego. Świadek ten zeznawał w sposób wyważony, nie obciążając oskarżonego ponad to, co wynika z ustalonego stanu faktycznego. Jego zeznania Sąd uznał zatem za całkowicie wiarygodne.

Podobnie Sąd ocenił zeznania świadka K. M. uznając je za wiarygodne w całości. Znajdowały one bowiem oparcie w całokształcie zgromadzonego materiału dowodowego, w tym zeznaniach D. K. oraz dokumentach dotyczących przeprowadzonej interwencji i czynności podejmowanych w jej trakcie. Ich treść stanowiła podstawę ustaleń Sądu, co do przyczyn interwencji podjętej wobec T. P., jej przebiegu oraz podejmowanych w jej trakcie czynności.

Sąd przyjął również za podstawę ustaleń faktycznych protokołów pobrania i badania krwi przeprowadzone wobec oskarżonego. Protokoły dokumentują, bowiem czynności badania oskarżonego pod kątem obecności alkoholu etylowego. Badania przeprowadzone zostały przez odpowiednie do tego osoby zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie procedurami. Ani do przeprowadzonych badań, ani do treści protokołów oskarżony nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń. Stąd ani wynik badań, ani treść protokołów nie budziły wątpliwości Sądu.

Sąd oparł się również na sporządzonej na potrzeby niniejszego postępowania opinii z zakresu badań krwi na zawartość alkoholu. Opinia została wykonana rzetelnie, w sposób fachowy przez osoby dysponujące odpowiednią wiedzą, doświadczeniem i uprawnieniami. Treść opinii potwierdza, iż w chwili badania T. P. znajdował się w stanie nietrzeźwości, a obecność alkoholu w jego krwi wyniosła 2,52 ‰ alkoholu etylowego. Sąd uznał, iż wnioski opinii nie budzą wątpliwości. W tej sytuacji Sąd dał wiarę opinii biegłego sporządzonej w niniejszej sprawie i uwzględnił ją w całości.

Sąd zaliczył na poczet materiału dowodowego dokumenty m.in. w postaci notatki urzędowej, dyspozycji usunięcia pojazdu, protokołu badania trzeźwości, danych o karalności. Sąd zważył, iż powyższe protokoły i dokumenty urzędowe zostały sporządzone przez upoważnione do tego osoby wg sformalizowanej procedury. W toku całego postępowania karnego nie były kwestionowane przez żadną ze stron, a zatem, zdaniem Sądu, brak podstaw do odmowy uznania ich rzetelności i autentyczności.

Reasumując powyższe wywody Sąd uznał T. P. winnym tego, że w dniu 25 kwietnia 2016 r. w S. na ul. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości – przy zawartości alkoholu o stężeniu 2,52 ‰ we krwi – prowadził pojazd mechaniczny, samochód marki M. (...) o nr rej. (...), tj. przestępstwa z art. 178 a § 1 k.k.

Zgodnie z treścią powołanej normy prawnej odpowiedzialności karnej podlega, ten, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Przestępstwo to może być popełnione tylko przez osobę, która znajduje się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego oraz jest osobą prowadzącą pojazd mechaniczny. Kluczowym elementem przyjęcia kwalifikacji z art. 178a § 1 k.k. jest prowadzenie przez sprawcę pojazdu w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem działania środka odurzającego (por. wyrok SN z dnia 13 grudnia 2001 r., sygn. II KK 306/11). Przez prowadzenie pojazdu rozumieć należy każdą czynność wpływającą bezpośrednio na ruch pojazdu, w szczególności rozstrzygającą o kierunku i prędkości jazdy. Pojazdem mechanicznym jest każdy pojazd wprawiany w ruch za pomocą własnego silnika. Do znamion czynu zabronionego z art. 178a § 1 k.k. należy prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości. Stan nietrzeźwości zdefiniowany został w art. 115 § 16 k.k. jako stan, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość, lub też zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Z ustaleń Sądu wynika, iż oskarżony kierował samochodem osobowym, a więc pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym, na drodze publicznej. Uruchomienie i prowadzenie pojazdu było objęte przez oskarżonego zamiarem bezpośrednim. Ustalone okoliczności faktyczne pozwalają również na przyjęcie, iż oskarżony miał świadomość, że spożywał alkohol i że w tym stanie nie powinien prowadzić pojazdu, a mimo to zdecydował się na kierowanie samochodem. Wprawdzie oskarżony wskazywał na fakt, że jedynie zamierzał przestawić samochód oraz że swoje manewry wykonywał w porze nocnej, przy braku natężenia ruchu. Okoliczności te jednak pozostają bez znaczenia dla jego odpowiedzialności karnej. Sąd ustalił, że oskarżony prowadził pojazd na drodze publicznej jaką jest ul.(...) i (...)w S. znajdując się w stanie nietrzeźwości, przy czym swe działania podjął w sposób świadomy i umyślny. Jego działanie w całości wyczerpuje zatem znamiona przestępstwa z art. 178 a § 1 k.k. W konsekwencji Sąd uznał T. P. winnym popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, który zakwalifikował jako występki z art. 178a § 1 k.k.

ODNOŚNIE WYMIARU KARY:

Dokonując wymiaru Sąd miał na względzie zasady wymiaru kary zawarte w art. 53 kk stanowiące, iż Sąd wymierza karę według swego uznania, w granicach przewidzianych w ustawie, oceniając stopień społecznego niebezpieczeństwa

czynu i biorąc pod uwagę cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do oskarżonego. W ramach tych zasad stosownie do § 2 tego samego artykułu Sąd uwzględnia w szczególności rodzaj i rozmiar szkody wyrządzonej przestępstwem, pobudki i sposób działania sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste oraz sposób jego życia przed popełnieniem i zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. Ustalając wymiar kary, Sąd miał na względzie zarówno okoliczności łagodzące, jak i obciążające oskarżonego.

Ustalając wymiar kary za zarzucany oskarżonemu czyn, Sąd wziął pod uwagę jego wysoką społeczną szkodliwość, przejawiającą się w charakterze i wielości zagrożonych przestępstwem dóbr - w postaci bezpieczeństwa w komunikacji oraz zdrowia i życia innych uczestników ruchu. Sąd miał na względzie okoliczność, iż przestępstwa godzące w bezpieczeństwo w ruchu drogowym odznaczają się wysokim stopniem społecznej szkodliwości. Kierowanie pojazdem w stanie nietrzeźwości jest częstą przyczyną kolizji i wypadków z innymi uczestnikami ruchu, którzy mają prawo zakładać, że mogą bezpiecznie poruszać się po drodze. Niezwykle brzemienne w skutkach może być poruszanie się po drodze pojazdu prowadzonego przez kierowcę w stanie nietrzeźwości. Skutkować to może utratą kontroli nad pojazdem, a w konsekwencji narażeniem nie tylko kierującego, lecz także innych uczestników ruchu na negatywne konsekwencje takiego zachowania. Za okoliczności łagodzące odpowiedzialność oskarżonego Sąd przyjął dotychczasową niekaralność T. P. oraz wyrażony przez niego żal i skruchę. Sąd uwzględnił również fakt, że swe działania oskarżony podjął w czasie znikomego natężenia ruchu drogowego, co w ocenie Sądu wpływa na zmniejszenie jego odpowiedzialności. Sąd wziął pod uwagę również dotychczasowy tryb życia oskarżonego i nienaganną opinię, które to okoliczności poczytał na jego korzyść.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności łagodzące za popełnione przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. Sąd wymierzył oskarżonemu karę grzywny, a więc karę mieszczącą się w granicach przewidzianych przez ustawę. Sąd mając do wyboru – zgodnie z dyspozycją przepisu art. 178a § 1 k.k. – sankcję wielorodzajową w postaci grzywny, kary ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności uznał, iż nie jest uzasadnione stosowanie wobec oskarżonego kary rodzajowo najsurowszej – kary pozbawienia wolności. Dlatego Sąd wymierzył T. P. karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 50 złotych każda. Decydując się na karę grzywny Sąd wziął pod uwagę, że kara tego rodzaju może osiągnąć wobec oskarżonego cele wychowawcze, głównie z uwagi na jej efektywne wykonanie i odczuwalną dla niego dolegliwość. Nadto Sąd zważył, że już sam udział w toczącym się postępowaniu przed Sądem stanowił dla oskarżonego znaczną dolegliwość i z tego też względu podjął decyzję o zastosowaniu kary łagodniejszego rodzaju uznając, że należyte spełni ona cele zapobiegawcze i wychowawcze. Biorąc pod uwagę osiągnięte przez oskarżonego dochody Sąd uznał, że T. P. karę tą jest w stanie wykonać. Wymierzając ilość stawek dziennych Sąd uwzględnił przede wszystkim wysoką społeczną szkodliwość popełnionego czynu oraz fakt, że oskarżony wykazał się, w ocenie Sądu rażącą nieodpowiedzialnością oraz brakiem poszanowania dla obowiązującego porządku prawnego. Ustalając wysokość stawki dziennej Sąd uwzględnił sytuację majątkową oskarżonego oraz jego możliwości zarobkowe.

Na poczet orzeczonej kary grzywny Sąd zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania w sprawie.

Sąd był również zobligowany na podstawie art. 42 § 2 k.k. do orzeczenia wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych bądź pojazdów mechanicznych określonego rodzaju z uwagi na to, iż oskarżony dopuścił się czynu przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, znajdując się pod wpływem alkoholu. Sąd orzekł powyższy środek, co do wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym. Sąd miał przy tym na względzie, iż powyższy środek karny ma przede wszystkim charakter prewencyjny i winien zabezpieczać przed popełnieniem przez oskarżonego tego samego czynu. Środek karny – jako element kary – winien również pełnić rolę represyjną, stanowiąc dla sprawcy na tyle dolegliwą sankcję, by uświadomić mu naganność postępowania i wagę naruszonych obowiązków. Mając to na względzie Sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

W okolicznościach niniejszej sprawy biorąc pod uwagę charakter popełnionego czynu oraz stwierdzone u oskarżonego stężenie alkoholu Sąd uznał, że stopień społecznej szkodliwości czynu i stopień winy należało uznać za wysoki. Wysoki był również stopień zagrożenia dla bezpieczeństwa w komunikacji, wywołany czynem oskarżonego. W ocenie Sądu

orzeczonej w wymiarze 4 lat środek karny spełni cele prewencyjne i represyjne wobec oskarżonego : wyeliminuje z ruchu kierowcę, który nie daje gwarancji bezpiecznego w nim udziału, a z drugiej strony wpłynie na oskarżonego wychowawczo i zapobiegnie popełnieniu przez niego podobnego czynu w przyszłości. Sąd zaliczył na poczet tego środka okres zatrzymania prawa jazdy kat. B nr (...) od dnia 25 kwietnia 2016 r. do dnia 29 maja 2017 r..

Dokonując orzeczenia świadczenia pieniężnego Sąd zważył na treść art. 43 a § 2 k.k. W myśl powołanej normy prawnej w razie skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 178a § 1, art. 179 lub art. 180 sąd orzeka świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7 na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości co najmniej 5 000 złotych, a w razie skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 178a § 4 co najmniej 10 000 złotych, do wysokości określonej w § 1. Orzeczenie obowiązku świadczenia pieniężnego w przypadku przestępstwa zarzucanego oskarżonemu jest więc obligatoryjne i Sąd był obowiązany do jego orzeczenia. Wysokość świadczenia Sąd określił w dolnych granicach – 5 000 zł - mając na względzie sytuację majątkową oskarżonego oraz fakt orzeczenia wobec niego kary grzywny.

Mając na uwadze wynik procesu i nie znajdując podstaw do zwolnienia Sąd obciążył oskarżonego kosztami sądowymi, w tym wymierzył mu stosowną opłatę.

Zarządzenia:

1. odnotować w kontrolce uzasadnień,
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć obrońcy oskarżonego
3. akta przedłożyć z wpływem lub za 14 dni.

S., dnia 06 lipca 2017 r.

SSR Grzegorz Danilewicz